

INTERACCIÓ18 | L'aïllament contemporani: Xavier Castañer. Compartir imatges, identitat: Jonás Trueba

Publicat per [Neus Molina Alfonso](#) [1] el 21/11/2018 - 12:10 | Última modificació: 21/11/2018 - 12:13

ELS CAMINS DE LA DOCÈNCIA: LA HUMANITAT DELS HUMANS.

DEL PLURAL AL SINGULAR.

DE GENERACIÓ EN GENERACIÓ: LA IDEA MATEIXA DEL LLEGAT

L'aïllament contemporani al que ens han portat les tecnologies

amb Xavier Castañer

Un dels eixos del fet de ser humans és la capacitat de comunicar-nos amb la paraula, amb l'art, amb els textos, amb la música... Interacció ha estat un espai de comunicació directa, offline. Ara bé, com canvien els paradigmes comunicatius les noves tecnologies? Pot el nostre cervell fragmentar-se per atendre múltiples converses simultàniament? Com construïm el relat generacional en un món hiperconnectat? I com aconseguim no aïllar-nos del món "real", el de la comunicació directa i humana? Correm el risc de passar del plural al singular?

Xavier Castanyer professor del Departament d'Estratègia, Globalització i Societat a la Universitat de Lausana relata a través de la seva experiència com a docent i assessor en matèria de TIC com les tecnologies de la informació contràriament a connectar-nos poden arribar a produir aïllament.

L'afany de novetat constant construeix relats escapçats de tot allò que consumim "vivim en una societat obsessionada per la novetat i això té una capitalització monetària"

Així, resulta difícil conèixer la "realitat" del que publica la premsa, del que passa a les xarxes, del que pensen realment els individus.

Per Castanyer cal invertir temps en les necessitats individuals de comunicació per tal de vèncer l'aïllament i alhora comprendre que les noves tecnologies en el terreny docent no han d'entrar en conflicte amb l'educador.

Si l'educació s'optimitza, les TIC poden canviar el rumb de la manera d'aprendre. "Ara mateix un estudiant té la mateixa informació que un professor. La té a un *click*. El repte per tant és canviar el rol del docent: de difondre

informació a formar. De difondre a verificar". En definitiva, de parlar a dialogar.

[2]

Compartir imatges, construir identitat

amb Jonas Trueba

"El meu pare em va demanar que li gravés una peli, em va dir que estaria bé que la veiés. Vaig posar la cinta vhs i em vaig quedar allà, mirant *Laura*. No podia parar"

Jonás Trueba procedeix d'una família de cineastes i el mateix moment, aquell sentiment, aquell minut que a Marquerie el va fer ser artista, va convertir al nen Jonás en cineasta.

"El film *Laura* Otto Preminger de l'any 1944. Va ser, per mi, l'inici del meu mapa cinèfil. Quan faig classe, pregunto als meus alumnes quin és el seu mapa. Que el pensin, que l'anotin. Quin és l'origen de fer i ser el que fan".

El que determinen els arbres etnològics artístics són qüestions emocionals, una pulsio que té a veure amb l'aprenentatge, el bagatge, la curiositat i la consciència. En el viatge i amb la traducció.

Com he arribat fins aquí i per què?

"Sovint ha estat gràcies als mestres i als mestres dels meus mestres", relata Trueba. El pintor Ramon Gaya, per exemple, en lloc de beure dels pintors del període d'entre guerres, ho va fer seguint la ploma de Tiziano, Velázquez o Murillo.

"Hi ha persones que dibuixen el seu propi camí sense por a ser qüestionats".

El moment en què es dubta del que ens és donat: de l'educació rebuda, de la societat que habitem i ens habita, de la família... en definitiva, del fet après, és el que fa que no ens conformem.

El filòsof Ralph Waldo Emerson contraposa la confiança en un mateix amb la conformitat. Com Kundera a *Los testamentos traicionados*, Trueba gaudeix de les històries dels qui no es conformen.

Trueba ha intentat plasmar la disconformitat en el seu nou projecte *Quien lo impide*. Una experiència de cinema immersiu amb joves adolescents de Madrid. Els nois i noies expliquen davant la càmera el dubte, el trencament, les seves motivacions vitals. Les pots que hi ha quan es vol vèncer el conformisme i construir a retalls un mapa propi.

La ponència s'acaba amb el visionat d'un tros del projecte de Trueba. Nois i noies a la pantalla fumen i parlen intentant respondre la pregunta "Tu marxaries a una illa deserta?" i una noia estiva " No pots fugir a una illa, no pots fugir de la societat. Tu ets societat".

[Xavier Castañer i Jonás Trueba]

[Inicieu sessió](#) [3]o [registreu-vos](#) [4]per a enviar comentaris

Categories: Indústries culturals i creatives

Categories: Sociologia de la cultura

Categories: Gestió cultural

Categories: Creativitat, innovació i Tics

Etiquetes: formació

Etiquetes: difusió

Etiquetes: cinema

Etiquetes: tecnologia

Etiquetes: tecnologia de la informació

- [5]

URL d'origen: <http://interaccio.diba.cat/CIDOC/blogs/2018/aillament-i-identitat>

Enllaços:

[1] <http://interaccio.diba.cat/members/molinaan>

[2] http://interaccio.diba.cat/sites/interaccio.diba.cat/files/userfiles/284/44506639_1015951308575902_7202458270454251520_n.jpg

[3] <http://interaccio.diba.cat/>

[4] <http://interaccio.diba.cat/form/alta-comunitat>

[5] <http://interaccio.diba.cat/node/7826>